

„Obiecțiune după obiecțiune”

Marti, 1 decembrie 2009

Gili Cârstea

Pentru mine este tot mai evident că problema noastră majoră, ca popor, este o stranie și inexplicabilă indispoziție de a accepta lumină nouă. Chiar esența soliei Martorului credincios vizează acest aspect al impasului nostru laodicean: O orbire spirituală care ne face să contăm pe ceea ce deja avem, și un refuz sistematic de a ne întoarce la soluțiile unice ale Domnului.

De multe ori am auzit scuza că nu există lumină nouă, deoarece toată lumina este deja în Biblie. Sigur că este în Biblie, și la fel de sigur este că nu este nouă, în acest sens. Adevărul despre căile și metodele de guvernare ale lui Dumnezeu sunt la fel de vechi ca și universul. Întrebarea este dacă noi le înțelegem corect sau nu. Aceasta este o maladie care a afectat fiecare generație a poporului lui Dumnezeu, de la geneză încoace. Poporul a fost mulțumit cu adevărul moștenit de la părinți, fără să înțeleagă o caracteristică esențială a lui, anume că el ori se dezvoltă, ori moare. Există adevăruri începătoare, și există o plinătate, o maturitate a înțelegerii realităților spirituale. Când nu ești dispus să înaintezi în slava crescândă a descoperirii luminii, primul impuls este să o numești lumină falsă.

Când vorbim despre lumină nouă, unii se gândesc la o răsturnare dramatică a întregului bagaj teologic, o renunțare totală la concepțiile învechite, concepte care trebuiesc înlocuite cu învățături în întregime noi. Și evident că se tem de o asemenea abordare.

Dumnezeu nu a procedat niciodată așa, deși au fost momente în istorie când răsturnările au fost spectaculoase, aproape o cu totul nouă credință și practică. El a folosit cel mai adesea metoda pașilor mici – „puțin aici, puțin acolo” – spre a nu orbi percepția noastră spirituală, spre a nu ne șoca prin revărsări de lumină și adevăr pe care nu le puteam suporta. A procedat așa, deși uneori au fost necesare decenii și secole spre a introduce o nouă rază de lumină în bagajul doctrinar al poporului Său.

Profeția spune însă că va veni o zi, atunci când vor fi „legate vânătăile fiicei poporului” Său, când lumina va cunoaște o creștere explozivă, de șapte ori mai puternică decât de obicei (Isa 30:26), când Duhul va descoperi copiilor lui Dumnezeu adevăruri vechi, care au fost ascunse și neînțelese din ziua

Cincizecimii, și adevăruri în întregime noi. Este astăzi biserica pregătită pentru o astfel de experiență? Ascultați declarația:

„Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi” (FCE 473).

Tragedia stării noastre prezente stă în faptul că nu suntem dispuși să acceptăm nici măcar lumină care a fost uitată, ce să mai vorbim despre adevăruri în întregime noi...

Este dureros să observi cum învățătorii poporului se cramponează de lumina adevărilor începătoare descoperite de pionieri, în perioada 1844-1888, deși Dumnezeu ne-a spus că acelea erau doar slabe licăriri ale luminii de care este nevoie astfel ca pământul să poată fi luminat de slava Sa. Iată ce spunea mesagerul Domnului, la doi ani după Minneapolis:

„Noi am auzit vocea Domnului mult mai clar în solia care a fost prezentată în ultimii doi ani... Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința” (RH 11 martie 1890).

Realitatea exprimată aici este mai dramatică decât ne place nouă să recunoaștem. Ea spune că abia după venirea soliei 1888 se poate spune că avem o slabă licărire despre ce este credința.

Și totuși, astăzi vedem la lucru forțe uriașe în biserică, pornite să demoleze raportul istoriei noastre recente astfel ca poporul să nu aibă acces nici măcar la această slabă licărire de lumină. Ei știu bine că aceasta este licărirea care va produce explozia de lumină care urmează să lumineze pământul. Se tem de ea, o urăsc și fac tot ce le stă în putere spre a o restrânge. Domnul spune că frații noștri conducători, „dacă nu se vor trezi la înțelegerea datoriei lor,” descoperită de Domnul prin mesagerii Săi, „ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când va răsună marea strigare a îngerului al treilea. Când lumina apare spre a lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste” (TM 300).

Trăim chiar împlinirea acestei profeții sumbre. Oameni care se declară moștenitorii luminii descoperite în 1844 luptă cu disperare împotriva luminii descoperite de același Dumnezeu, pe aceleași canale modeste, în 1888, fără să înțeleagă că astfel țin biserica - și lumea - blocate la nivelul de înțelegere al anului 1887, atunci când încă nu venise lumina care ne-a permis să avem „o slabă licărire despre ce înseamnă credința.”

Istoria demoniațională recentă demonstrează că evaluarea inspirată stă încă în picioare, că „diavolul și-a aruncat mantaua întunecoasă peste popor, când

noi avem nevoie de lumină, lumină fraților, lumină prețioasă de la tronul lui Dumnezeu... (Ms 10, 1890).

Ceea ce s-a întâmplat în 1888 se întâmplă până în ziua de azi: „Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (STest. A01B8, 12).

Ura față de lumina de adevăr prezent manifestată la Minneapolis predomină și astăzi în poporul nostru, cu aceleași rezultate devastatoare:

“Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut serviciilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiuni după obiecțiuni, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

Zilnic sunt confruntat cu „obiecțiuni după obiecțiuni” față de solia 1888, cu declarații că biserica mondială nu vede nicio lumină în solia aceasta, și că astfel este vremea să ne apucăm de altceva.

Este adevărat că biserica mondială nu vede nicio lumină în solia 1888, și totuși, acesta este „începutul luminii îngerului care va lumina tot pământul cu slava lui. Mă tem că biserica mondială a pățit rușinea despre care se vorbește aici:

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

Faptul că se aduce „obiecțiuni după obiecțiuni” chiar împotriva soliei care dă caracter și identitate acestei biserici este cea mai evidentă dovadă că ea nu este înțeleasă.

Suntem la sfârșitul anului 2009 și marile binecuvântări pe care le așteaptă acest popor încă nu au venit. Suntem încă plini de mânie împotriva soliei și solilor prin care Dumnezeu a ales să vorbească, și astfel acea „multă lumină” despre care se spune aici a fost împiedicată să ajungă la popor. Isaia 30:26 nu se poate împlini, ceea ce lasă „vânățiile poporului Său” și „rana loviturilor lui” încă nevindecate.

Deși nu ne place să recunoaștem, suntem încă „un popor jefuit,” care „se lasă dus în necurmate rătăcirii” și nu vede că a rămas „ca o covercă într-un câmp de castraveți.”

Cât timp mai visăm să ne ascundem în covercă de razele strălucitoare ale soarelui neprihănit, să ne ferim de vindecarea ascunsă sub aripile lui, și astfel să blocăm încheierea mării controversate cu scuzele, obiecțiunile și motivele noastre stupide?